

SNĚŽNÁ PŘÍŠERA SE VYNOŘUJE

Vítr lomcoval korouhvičkou na stanici kabinové lanovky na vrcholu hory Hahnenkamm. Jako miniaturní ledové šipky létaly vzduchem sněhové vločky.

Bylo kolem třetí hodiny odpoledne, když se neškodně vypadající chumelenice náhle a úplně nečekaně proměnila v krutou sněhovou bouři.

Instruktor lyžování Sepp Stürzel si ležérně vyndal z kapsy lyžařské bundy křiklavě červenou čelenku a nasadil si ji přes uši. Pak zpod límce vylovil malé sluchátko od walkmana.

Na plné pecky, tak abych vráskot té paní Silverspoonové slyšel jenom na jedno ucho, pomyslel si Sepp a zesílil hudbu až na doraz. A zatímco mu v uších duněl hard-rock, čistil si poklidně lyžařské brýle. Potom se podíval

směrem, kde naposled zahlédl paní Silverspoonovou. Baculatá Američanka se přidržovala rozcestníku a naříkala: „Já neudělat žádný další krok!“

„Taky nemáte dělat žádné kroky, ale jet. A to na těch dvou prkýnkách, která máte připnutá na nohou. Těmto dlouhým věcičkám říkáme lyže,“ zabručel Sepp a s ledovým klidem sjel kousek dolů po svahu několika elegantními obloučky. Paní Silverspoonová ho měla následovat, ale ve skutečnosti na to neměla ani pomyslení. Vrtošivá dáma se ještě pevněji chytila dřevěného kůlu s ukazatelem. Rozhodla se, že tam bude stát tak dlouho, dokud se sněhová vánice neutiší.

Sepp Stürzel se zhluboka nadechl a nespokojeně zasupěl. Tohle se mu za uplynulých sedm let ještě nikdy nestalo. Tak dlouho už totiž pracoval každou zimu jako instruktor lyžování v Kitzbühelu. Tahle paní Silverspoonová mu opravdu leze na nervy.

Oslovila ho před časem v poledne v jedné restauraci v údolí. „Já přát jenom jednu věc, než já odletět zpátky do Spojených států. Sjet si ten známý sjezd, kde se pořád konat závody světového poháru,“ zašvitořila.

Sepp zprvu vůbec nechápal, co po něm paní Silverspoonová chce. Pak mu konečně došlo, že má na mysli známou trať „Streif“. Při závodech světového poháru v alpském lyžování Hahnenkamm-Rennen se na této trati každoročně prohánějí lyžaři z celého světa. Dosáhnou při tom rychlosti sto a více kilometrů za hodinu.

„Úsek trati Streif je ale pro běžné lyžaře absolutně nepřístupný,“ vysvětlil Američance, která se na něj podívala

velkýma buličíma očima. „Ostatní svahy si sjet můžete. Tedy pokud vám to vaše schopnosti dovolí.“

„Lehce zvládnout já,“ odvětila paní Silverspoonová. Zatřepetala přitom svými dlouhými nalepenými řasami. „Já potřebovat jen good guide. Vy muset ukázat mně tu trať. Já chtít vyprávět to mým kamarádkám v Americe.“ S těmito slovy vytáhla malá energická dáma z kapsy růžového lyžařského obleku dvě stoeurové bankovky a strčila je Seppovi pod nos. A protože měl instruktor ustavičně hluboko do kapsy a kromě toho volné odpoledne, nabídku nakonec přijal.

A to mám za to, pomyslel si teď na sjezdovce a byl na sebe našťvaný. Mezitím sněhová vánice zhoustla natolik, že neviděl kolem sebe nic jiného než bílou tmu. Po paní Silverspoonové či rozcestníku ani stopy.

Madam z Ameriky zvládla jen tak tak dětskou sjezdovku. Nemohl si odpustit, že se nepřesvědčil o jejím lyžařském umění dole před odjezdem lanovkou nahoru.

Teď k ní půjdu, popadnu ji a odepnu jí lyže, rozhodl se. A potom hezky pošlapeme zpátky ke stanici lanovky. Může být vzdálena maximálně pár stovek metrů. V tomhle počasí se vracejí i zkušení a zběhlí lyžaři.

Po několika krocích se mu nad hlavou ozvalo dunění. Podíval se vzhůru, ale v té husté chumelenici nedokázal nic rozeznat. Dunění sílilo a taky se přibližovalo. Připadalo mu, že se mu pod lyžemi otřásá sjezdovka. Za normálních okolností nepatřil Sepp k strašpytlům či zbabělcům, teď se ale schoulil do sebe. Co to bylo? Odkud pochází to zvláštní dunění? Určitě už ho někde

slyšel, ale kvůli skučení bouře si ho nedokázal nikam zařadit.

Probral ho ječivý, pronikavý vřiskot. Nebylo pochyb. Výkřik vycházel z hrdla paní Silverspoonové.

„Pomóóóc!“ „Heeeeelp!“ ječela dál. Sepp slyšel ještě několik sípějících zvuků, potom zavládlo ticho. Dunění zmizelo stejně nečekaně, jak se objevilo. Instruktor lyžování si prudce vyrval sluchátko z ucha a naslouchal burácení bouře.

„Paní Silverspoonová!“ zavolal. Žádná odpověď. „Paní Silverspoonová? Kde jste? Co se stalo? Proč jste tak křičela?“

Nic se nehýbalo. Seppa se zmocnil strach. Koneckonců nese za tu dámu zodpovědnost. Co když se jí něco přihodilo?

Rychle si sundal lyže a brodil se sněhem nahoru po svahu. Tady někde musí být ten ukazatel. Zatracená sněhová vánice! Sotva viděl na krok. A tak si nevšiml růžové lyžařské boty ležící před ním ve sněhu. Zakopl a přistál – i když ne zrovna tvrdě – na lidské bytosti. Následky byly strašlivé. „Lidská bytost“ – ze které se samozřejmě vyklubala paní Silverspoonová – křičela, co jí hrdlo stačilo, a zběsile mávala rukama.

Sepp se snažil dámu uklidnit, ovšem bez úspěchu. Paní Silverspoonová do něj bušila o to silněji. Nakonec se mu podařilo chytit ji za ruce a pevně držet.

„Paní Silverspoonová, to jsem já, Sepp, váš instruktor lyžování. Co se děje? Proč ležíte ve sněhu? Zranila jste se?“

Podívala se na něj s vyvalenýma očima a několikrát zalapala po dechu.

„Příšera...“ vypadlo z ní konečně. „Z nebe spadnout příšera. Ona porazit mě. Sněhová příšera. Úplně bílá, s hustou měkkou srstí. Chtěla mě sežrat. Mě zabít.“

Sepp Stürzel pomohl paní Silverspoonové na nohy a opatrně jí odepnul lyže. Dáma se třásla po celém těle. „Díváte se příliš často na hororové filmy,“ usoudil a hodil si její růžové lyže na ramena.

To ale raději neměl říkat. Paní Silverspoonová obemkla instruktora krátkými, tlustými pažemi a úzkostlivě se ho držela. „I am not crazy! Já vidět ji. Sněhová příšera. Ona porazit mě. Ona nebezpečná být. Vy věřit musíte mně! Prosím! To bylo tak strašný!“

Sepp se ze všech sil snažil zůstat vážný. Zadíval se jí hluboko do očí a prudce kývnul. „Určitě! Věřím vám každé slovo! Ale teď už pojdte. Půjdeme zpátky k lanovce!“

Paní Silverspoonová ho ochotně následovala.

Po několika krocích se ze sněhové vánice vynořily dvě jasné žluté oči. To stačilo k tomu, aby paní Silverspoonová dostala další hysterický záchvat.

„Here it comes... vrací se! Je s námi konec!“

„Vůbec s námi není konec. Jenom si ušetříme chůzi!“ zamumlal Sepp, který ve „žlutých očích“ okamžitě rozpoznal světelné reflektory sněhové rolby.

Řidič svezl paní Silverspoonovou k lanovce. V úzké kabině už ale nebylo místo pro třetího, a tak Sepp musel sám pokračovat pěšky.

Moje lyže, blesklo mu najednou hlavou. Zapomněl je

v tom rozčilení na sjezdovce. S reptáním se vláčel zpátky.

Při míjení ukazatele napnul sluch. Něco tam bylo. Neznámý zvuk. Teď nezněl jako dunění, ale jako tiché skučení a sténání. Odkud ten zvuk vychází? A kdo ho vydává? Nějaké zvíře? Nebo snad opravdu „sněžná příšera“? Nesmysl, uklidnil se Sepp. Sněžná příšera nikdy neexistovala a nikdy existovat nebude. Stáhnul si čelenku z uší a naslouchal. Jen vítr fičel a šuměl. Ale pak to tu bylo zas. Naříkání a skučení. Takové hluboké táhlé zvuky. Teď mu došlo, odkud vycházejí. Bytost, která měla na svědomí ten strašidelný lomoz, se musí nacházet u nájezdu na Steilhang. Už se stmívalo, Sepp chtěl přesto přijít té věci bezpodmínečně na kloub. Ráznými kroky se vydal směrem ke Steilhangu. Hrozivé volání sílilo a sílilo...